॥ अष्टकउवाच ॥ नचेदेकैकशो राजल्लोकान्नः प्रतिनन्दसि। सर्व्वे प्रदाय भवते गन्तारो नरकं वयं।

॥ ययातिरुवाच ॥ यदर्होऽहं तद्यतध्वं सन्तः सत्याभिनन्दिनः। अहं तन्नाभिजानामि यत्कृतं न मया पुरा।

॥ अष्टकउवाच ॥ कस्यैते प्रतिदृश्यन्ते रथाः पञ्च हिरण्मयाः। यानारुह्य नरालोकानभिवाञ्छन्ति शाश्वतान्। १९७५

॥ ययातिरुवाच ॥ युष्मानेते वहिष्यन्ति रथाः पञ्च हिरण्मयाः। उच्चैः सन्तः प्रकाशन्ते ज्वलन्तोऽग्निशिखा इव।

॥ अष्टकउवाच ॥ आतिष्ठस्व रथान्राजन्विक्रमस्व विहायसं। वयमप्यनुयास्यामो यदा कालो भविष्यति।

॥ ययातिरुवाच ॥ सर्व्वैरिदानीं गन्तव्यं सह स्वर्ग्गजितो वयं। एष नो विरुजः पन्था दृश्यते देवसद्मनः।

॥ वैशम्पायनउवाच ॥ तेऽधिरुह्य रथान्सर्व्वे प्रयाता नृपसत्तमाः। आक्रमन्तो दिवम्भाभिर्द्धर्म्मेणावृत्य रोदसी।

॥ अष्टकउवाच ॥ अहं मन्ये पूर्व्वमेकोऽस्मि गन्ता सखा चेन्द्रः सर्व्वथा मे महात्मा। कस्मादेवं शिविरौशीनरोऽयमेकोऽत्यगात् सर्व्व वेगेन वाहान्। १९८०

॥ ययातिरुवाच ॥ अददद्देवयानाय यावद्वित्तमविन्दत। उशीनरस्य पुत्त्रोऽयं तस्माच्छ्रेष्ठो हि वः शिविः।

दानं तपः सत्यमथापि धर्म्मो ह्रीः श्रीः क्षमा सौम्यमथो विधित्सा। राजन्नेतान्यप्रमेयाणि राज्ञः शिवेः स्थितान्यप्रतिमस्य बुद्ध्या। एवं वृत्तो ह्रीनिषेवश्च यस्मात्तस्माच्छिविरत्यगाद्वै रथेन।

॥ वैशम्पायनउवाच ॥ अथाष्टकः पुनरेवान्वपृच्छन्मातामहं कौतुकेनेन्द्रकल्पं। पृच्छामि त्वां नृपते ब्रूहि सत्यं कुतश्च कश्चासि सुतश्च कस्य। कृतन्त्वया यद्धि न तस्य कर्त्ता लोके त्वदन्यः क्षत्त्रियो ब्राह्मणो वा।

॥ ययाति रुवाच ॥ ययातिरस्मि नहुषस्य पुत्त्रः पूरोः पिता सार्व्वभौमस्त्विहासं। गुह्यं चार्थं मामकेभ्यो ब्रवीमि माताम होऽहं भवतां प्रकाशं।

सर्व्वामिमां पृथिवीं निर्जिगाय प्रादामहं छादनं ब्राह्मणेभ्यः। मेध्यानश्वानेकशतान्सुरूपास्तदा देवाः पुण्यभाजो भवन्ति। १९८५

अदामहं पृथिवीं ब्राह्मणेभ्यः पूर्णामिमामखिलां वाहनेन। गोभिः सुवर्णेन धनैश्च मुख्यैस्तदाददंगाःशतमर्व्वुदानि।

सत्येन मे द्यौश्च वसुन्धरा च तथैवाग्निर्ज्वलते मानुषेषु। न मे वृथा व्याहृतमेव वाक्यं सत्यं हि सन्तः प्रतिपूजयन्ति।

यदष्टक प्रब्रवीमीह सत्यं प्रतर्दनं चौषदश्विन्तथैव। सर्व्वे च लोका मुनयश्च देवाः सत्येन पूज्या इति मे मनोगतं।

यो नः स्वर्गजितः सर्व्वान्यथावृत्तं निवेदयेत। अनसूयुर्द्विजाग्र्येभ्यः स लभेन्नः सलोकतां।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं राजा स महात्मा ह्यतीव स्वैर्दौहित्रैस्तारितो मित्रसाहः। त्यक्त्वा महीं परमोदारकर्म्मा स्वर्गं गतः कर्म्मभिर्व्याप्य पृथ्वीं। १९९०

इत्यादिपर्व्वणि सम्भवपर्व्वाण्युत्तरययात्युपाख्यानं समाप्तमिति त्रिनवतोऽध्यायः ॥ ९३ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ भगवञ्छ्रोतुमिच्छामि पूरोर्व्वंशकरान्नृपान्। यद्वीर्य्यान् यादृशांश्चापि यावतो यत्परा क्रमान्।

न ह्यस्मिन्शीलहीनो वा निर्व्वीर्य्यो वा नराधिपः। प्रजाविरहितो वाऽपि भूतपूर्व्वः कथञ्चन।

तेषां प्रथितवृत्तानां राज्ञां विज्ञानशालिनां। चरितं श्रोतुमिच्छामि विस्तरेण तपोधन।